

Arrest

nr. 198 267 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 27 november 2015 asiel aan. Op 10 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van Kachari, een subdorp van Charbagh, van het district Qarghayi van de provincie Laghman.

U ging naar school in Charbagh tot de 12e graad en studeerde af in 2008. U werkte daarna als landbouwer en deed toegangsexamens voor de ingenieursfaculteit van de universiteit van Jalalabad. U slaagde voor die examens en begon uw studie in 2010. U studeerde er tot 2014. In datzelfde jaar begon u te werken als burgerlijk ingenieur voor het bedrijf Hekmat Karwan, gevestigd in Mehtarlam, in de provincie Laghman. Op 16 april 2015 werden er in uw dorp twaalf talibs gearresteerd door de politie. Op 17 mei 2015 ontving u een dreigbrief van de taliban waarin u beschuldigd werd van spionage voor de politie en waarin gewaarschuwd werd dat u hiervoor gestraft ging worden. Uw familie verwees naar soortgelijke incidenten met mensen uit de regio en waarschuwde u dat uw leven in gevaar was en dat u best het land zou verlaten. U was bang en ging naar één van uw vrienden, F.(...) R.(...). Ook hij adviseerde u om het land te verlaten. Uw vriend regelde een mensensmokkelaar en op 1 juni 2015 verliet u Afghanistan. Bij de grens tussen Iran en Turkije werd u gearresteerd en werd u teruggebracht naar Herat, Afghanistan. U verbleef daar één dag, waarna de mensensmokkelaar u opnieuw naar Iran bracht. Daar werd u opnieuw opgepakt en werd u teruggebracht naar Herat, Afghanistan. Op 10 augustus 2015 vertrok u voor de laatste keer uit Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland naar België, waar u aankwam op 20 november 2015. U diende een asielaanvraag in op 27 november 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de dreigbrief van de taliban, uw taskara, uw diploma van uw middelbaar onderwijs, een transcript van uw resultaten van uw middelbaar onderwijs, uw diploma van de universiteit van Jalalabad en een certificaat van een training georganiseerd door het Umer Engineering Institute van Jalalabad.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft, daar de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan weinig geloofwaardig zijn. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende vlakken weinig doorleefd, coherent en overtuigend.

Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de arrestatie van twaalf talibanleden vaag en weinig doorleefd. Gevraagd naar wat u weet over deze arrestatie, zegt u dat ze 's nachts werden gearresteerd, dat de mensen dit de volgende morgen wisten en erover spraken, waardoor u er ook van wist (zie gehoorverslag CGVS, dd. 19/12/2016, p. 11). Gevraagd naar hoe ze werden gearresteerd zegt u dat u het niet exact weet, maar dat u denkt dat de taliban iets planden of iets aan het ontwerpen waren omdat in uw regio elke dag andere incidenten gebeuren (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 10). Later verklaart u dat niemand wist hoe die operatie gebeurd was, omdat alles in het geheim gebeurde (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat zo'n grote operatie niet méér stof deed opwaaien, zegt u dat niemand door had dat zo'n operatie gebeurd was en dat de families later verwittigd werden, misschien door de familie van de talibs die gearresteerd waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat u niet wist hoe de dorpelingen van de arrestatie wisten, zegt u dat de gearresteerden naar het provinciecentrum werden gebracht. De dorpelingen die voor de overheid werken, wisten van dit nieuws (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u daarvoor had verklaard dat de dorpelingen het misschien wisten door de familie van de gearresteerde talibs, zegt u dat de familie ongerust werd door de afwezigheid van hun familieleden en dat het nieuws zich zo verspreidde (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Gevraagd of deze arrestatie in de media kwam, zegt u dat u er zelf niet over gehoord hebt, maar dat mensen zeiden van wel (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Gevraagd waarom u er zelf niet naar gezocht heeft, zegt u dat u niet geïnteresseerd was in het leger en dat u het niet interesseerde om die dingen op te zoeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Aangezien dit incident de directe aanleiding was van de beschuldiging door de taliban aan uw adres, en in die zin deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, wordt u nogmaals gevraagd waarom u er niet naar gezocht heeft, waarop u repliceert dat u teleurgesteld was en er geen leven kon opbouwen (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). U wordt dan gevraagd waarom u niet meer moeite

hebt gedaan om uit te zoeken wat er precies gebeurd is bij die arrestatie, waarbij u antwoordt dat uw klacht toch niet geholpen zou hebben, of u nu juist of fout was (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Het feit dat u zo weinig weet over de directe oorzaak van uw beschuldiging door de taliban, waardoor u het land hebt verlaten, en uw gebrek aan interesse om hierover meer te weten te komen, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven zijn uw verklaringen over wat de mensen vertelden over deze arrestatie niet overtuigend. Zo zegt u, wanneer gevraagd naar de reactie van de dorpingen n.a.v. deze arrestatie, dat sommige mensen blij waren dat die mensen gearresteerd waren en sommige niet (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 15-16). Gevraagd of mensen nóg iets vertelden over de arrestatie, naast het feit of ze al dan niet tevreden waren, zegt u dat u die dingen hoorde en dat, toen het voorbij was, de mensen er niet meer over praten (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt waarom de mensen er niet meer over praten, zegt u dat dit geen grote gebeurtenissen zijn in uw regio en dat het normaal is (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 16). Gezien u zelf verklaart dat de arrestatie een grote verdienste was en het de enige groepsarrestatie in uw dorp waarvan u weet, is het niet aannemelijk dat deze arrestatie niet méér stof deed opwaaien. U verklaart dit doordat uw dorpingen en uzelf in een land in conflict leefden (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017 p. 16), wat geen afdoende verklaring is gezien de omvang van de arrestatie én dat er bij deze arrestatie mededorpingen werden gearresteerd. Dit element doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts zijn uw ook verklaringen over uw beschuldiging door de taliban weinig overtuigend. Gevraagd waarom u precies wordt beschuldigd, zegt u dat misschien beschuldigd werd doordat u vrienden had die bij de overheid werkten of doordat u voor een privéorganisatie werkte en een andere persoon was (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 16). Volgens uw verklaringen was uw buur bij de lokale politie en zagen jullie elkaar vaak. Zo gingen jullie vaak samen naar de bazaar (zie gehoorverslag dd. 19/12/2016, p. 13).

Gevraagd waarom u werd geïdendeerd, en niet uw buurman, zegt u dat de taliban altijd burgers viseert zoals maleks, burgers en winkeliers. Als politiemannen geïdendeerd worden, schieten ze hen neer. Hun doel is om geletterde mensen te viseren (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). U verklaart verder dat militairen de mogelijkheid hebben om zichzelf te beschermen, in tegenstelling tot burgers (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban in Laghman vooral overheidspersoneel en militaire doelwitten viseert (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Al bij kan u niet uitleggen waarom net u beschuldigd zou zijn door de Taliban. Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Gevraagd waarom uw vriendschap met uw buurman een reden zou zin voor de taliban om u te beschuldigen, zegt u dat het niet enkel om die reden was. U voegt toe dat u in uw dorp woonde en daar bent geboren, en dat u daar werkte (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Gezien hiermee de vraag niet wordt beantwoord, wordt u opnieuw gevraagd waarom uw vriendschap plots een reden was om te viseren, waarop u antwoordt dat de reden niet enkel uw vrienden was, het was ook uw werk, en de situatie was slechter geworden (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Later wordt u gevraagd naar het verband tussen de arrestatie en uzelf, waarop u antwoordt dat u met de bedrijfswagen naar u werk ging en dat ze misschien dachten dat u voor de overheid werkte. Op die manier zou u te maken hebben met de arrestatie (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Gezien er op basis van de bedrijfswagen geen bewijs was dat u voor de overheid zou werken, wordt u gevraagd waarom de bedrijfswagen een probleem zou kunnen zijn voor de dorpingen, waarop u repliceert dat sommigen niet het verschil weten tussen een privéauto of een auto van de overheid (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 9). Uw verklaringen over waarom de taliban uitgerekend u onterecht beschuldigt in het kader van een arrestatie waarmee u naar eigen zeggen niets te maken had, zijn dermate vaag en inconsistent dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen op de helling zetten.

U haalt aan dat u, na het lezen van de dreigbrief, vertrok omwille van gelijkaardige incidenten die in het verleden gebeurd waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 13). Wanneer gevraagd naar de personen met wie hetzelfde gebeurd is, vermeldt u drie personen en stelt u dat deze mannen vermoord zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 15). Wanneer gevraagd waarom die mensen vermoord zijn, antwoordt u dat ze misschien dezelfde beschuldiging kregen en ook werden bedreigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17). Wanneer verder gevraagd of u weet waarom ze zijn vermoord of niet, antwoordt u dat u het niet exact weet en dat u dat gehoord hebt van de mensen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 5). Later wordt u gevraagd naar mensen die van hetzelfde beschuldigd zijn als u en niet vermoord werden, waarop u antwoordt dat mensen hun problemen niet vermelden door hun eer (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17). Dat u uw vertrek uit

Afghanistan motiveert aan de hand van deze precedents, maar dan zeer weinig weet te vertellen over deze precedents, roept vragen op over de geloofwaardigheid van uw problemen.

Gelet op het feit dat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan maar weinig geloofwaardig zijn en u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban ontvoerd, bedreigd en gezocht werd/wordt, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dat uw familie nog immer in hetzelfde dorp zouden wonen en geen problemen zouden gekend hebben sinds uw vertrek (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17-18), bevestigt bovenstaande appreciatie des te meer.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet dit oordeel te wijzigen. Uw taskara, uw diploma's, uw resultaten van uw middelbare school en het certificaat van de training betreffen immers zaken die niet betwist worden, zoals uw scholing en uw verblijf in Laghman. Bovendien kunnen documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, en niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen door de hoge graad van corruptie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens

niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, het CGVS stelt vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent. U bent het Pashtu, Dari en Engels machtig (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 3). U hebt een universitair diploma en bijna een jaar anciënniteit als burgerlijk ingenieur in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 6). U nam het initiatief en was zelfredzaam genoeg om tot driemaal toe de illegale reis van Afghanistan naar Europa aan te vatten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 19-20) en zich te vestigen in een vreemde gemeenschap. U geeft daarenboven aan dat uw broer in Maleisië studeert (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 3), waaruit blijkt dat uw familie over een zeker kapitaal beschikt, temeer omdat ook u in de mogelijkheid werd gesteld om een universitair diploma te behalen, wat u zelf ook aanhaalt (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 5). U studeerde 4 jaar lang aan de universiteit van Jalalabad en verbleef er in een accommodatie bij de universiteitscampus (CGVS, p. 5). U bent meerdere keren in de stad Jalalabad geweest en hebt er kennissen (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 3). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omdat u gevisieerd wordt door de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17) en het voor u onmogelijk is om er te blijven. U haalt geen andere belemmeringen voor een hervestiging aan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17), en zegt zelfs dat u in de stad Jalalabad zou kunnen wonen, als u geen problemen had met de Taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan

uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat uit twee onderdelen bestaat, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel is verzoeker de mening toegedaan dat verwerende partij zijn asielrelaas niet grondig heeft onderzocht en een subjectieve interpretatie van de feiten geeft. Hij verwijst naar en citeert uit het document *"Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum System"* van UNHCR en de Europese Unie met betrekking tot de vragen die te maken hebben met de algemene kennis van een asielzoeker en benadrukt dat de informatie die hij heeft bijgebracht gedurende het gehoor niet tegenstrijdig is en wel degelijk gedetailleerd. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

Met betrekking tot de arrestatie van twaalf talibanleden, herhaalt verzoeker dat hij dit zelf niet heeft zien gebeuren doch dat hij hiervan de volgende morgen door andere dorpsgenoten op de hoogte werd gesteld. Hij acht het in dat kader merkwaardig dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van hem verwacht alle details te kennen van deze arrestaties en van de operatie van de taliban in het bijzonder. Verzoeker vervolgt dat het CGVS weinig rekening houdt met de werkwijze van de taliban op het terrein waar het zeer plausibel is dat de taliban niet vooraf hun actie hebben aangekondigd en dat het CGVS niet aantoonbaar dat een andere werkwijze door de taliban zou worden gehanteerd, in het bijzonder wat betreft het vooraf aankondigen van een actie. Hij benadrukt dat het geheim karakter van deze operaties door de taliban juist kenmerkend is voor hun werkwijze.

Daarnaast acht verzoeker het ook volstrekt onredelijk van het CGVS waar van hem wordt verwacht dat hij vervolgens informatie over het incident in de media verder had moeten opzoeken. Hij wijst er op dat hij geen militair was en niet voor de overheid werkte, doch een burger die werkte voor een privébedrijf. Er was voor hem tot dat ogenblik van zijn problemen *in concreto* geen enkele reden om bovendien te vrezen dat dit incident ook onmiddellijk gevolgen zou hebben voor hem, reden waarom hij geen verdere informatie actief opzocht over dit incident. Verzoeker wijst er nog op dat over dergelijk incident verder navraag doen bij andere personen zekere gevaarssico's inhoudt nu hij nooit exact kan weten of de persoon die hij aanspreekt al dan niet banden heeft met de taliban, en benadrukt dat hij een voorzichtig persoon is die dan ook niet kan worden verweten geen verdere informatie over de arrestatie van twaalf talibanleden in zijn dorp te hebben opgevraagd.

Voorts wijst verzoeker er op dat hij voor het CGVS verduidelijkt heeft dat het inderdaad een grote verdienste was dat dergelijke groepsarrestatie plaatsvond maar dat hij ook heeft verduidelijkt dat er een zekere gewoonte is ingetreden bij de bevolking die in een regio woonachtig is waar er dagdagelijks sprake is van ernstige veiligheidsincidenten, moorden,... Hij meent dat hem dan ook moeilijk verweten kan worden zich niet dagelijks onder de bevolking te hebben gemengd om exact te weten wat er

vervolgens door wie en wat nog verder werd verteld, en dat hij dus weinig over de inhoud van de gesprekken van andere dorpsgenoten kan vertellen. Verder stelt verzoeker dat het CGVS ook volledig voorbij gaat aan het feit dat de bevolking steeds een zekere angst heeft nu men nooit weet of iemand al dan niet tot de taliban behoort.

Met betrekking tot de beschuldigingen door de taliban werpt verzoeker op dat het CGVS geen rekening houdt met het gegeven dat de taliban de exacte redenen nooit volledig aangeven aan de betrokken persoon behoudens dat er uit de inhoud van hun dreigbrief waar er sprake was van spionage door verzoeker voor de politie blijkt dat deze beschuldiging lastens hem werd gelegd. Verzoeker geeft aan dat hij wel weet dat bepaalde elementen steeds een doorn in het oog zijn van de taliban. Hij licht toe dat het feit dat hij met een bedrijfswagen rijdt voor de taliban reeds het voldoende bewijs betekent dat hij voor de overheid werkt nu zij moeilijk het onderscheid kunnen maken aangezien er moeilijk op basis van het voertuig kan blijken of dit van een privé bedrijf is of daarentegen van de overheid. Wel is het gangbaar, zo stelt verzoeker, dat deze voertuigen meestal van de overheid zijn. Voor verzoeker is het op basis van de dreigbrief van de taliban duidelijk dat hij wordt verdacht van spionage, hetgeen juist samenvalt met de belangrijke groepsarrestatie van talibanleden. Verzoeker vermeldt nog dat hij onmiddellijk na de dreigbrief is vertrokken nu andere personen gelijkaardige incidenten hebben ervaren zonder dat hij hierover nader in detail kon treden. Hij geeft aan dat hij vertrok van algemene informatie die hem enkel bijkomend ertoe heeft bewogen om na de dreigbrief van de taliban werkelijk te vluchten en stelt dat het een feit is dat zich dagelijks talrijke incidenten voordoen door de taliban.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij talrijke documenten heeft neergelegd en hekelt dat het CGVS met een stereotiepe zin stelt dat dergelijke documenten gemakkelijk vals kunnen worden verkregen. Hij meent dat het CGVS in gebreke blijft aan te tonen waarom zijn documenten dan wel vals zouden zijn of op welke elementen *in concreto* men zich hiervoor "*dan wel ste(u)nt in hoofde van verzoeker*".

In een tweede onderdeel stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de vaststelling van het CGVS dat er voor hem een veilig en redelijk vestigingsalternatief bestaat in de stad Jalalabad. Hij voert aan dat de motivering hierover tegenstrijdig is nu ook uit de bijgebrachte informatie blijkt dat er in de stad Jalalabad een toename is van het aantal gewelddadige incidenten. Het is volgens verzoeker verkeerd waar het CGVS stelt dat deze in de stad Jalalabad enkel gericht is naar de Afghaanse veiligheidsdiensten. Verzoeker merkt op dat de taliban wijd verspreid is in Afghanistan en dat zijn vlucht zelf in Jalalabad niet zal betekenen dat hij daar veilig zou zijn.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juli 2017 en een gedetailleerde kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en het beginsel van behoorlijk bestuur, doch laat hij na aan te geven welke concrete beginselen hij specifiek geschonden acht en om welke reden hij deze geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Afghanistan daar zijn verklaringen hieromtrent op verschillende vlakken weinig doorleefd, coherent en overtuigend zijn, (ii) de door hem voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet vermogen te wijzigen, en (iii) hij zich uit de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Afghanistan aangezien (i) zijn verklaringen met betrekking tot de arrestatie van twaalf talibanleden vaag en weinig doorleefd zijn, (ii) zijn verklaringen over wat de mensen vertelden over deze arrestatie niet overtuigend zijn, (iii) zijn verklaringen over zijn beschuldiging door de taliban vaag en inconsistent zijn en (iv) hij zijn vertrek uit Afghanistan motiveert aan de hand van gelijkaardige incidenten die in het verleden gebeurd waren, maar dan zeer weinig weet te vertellen over deze precedents. Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de door verzoeker voorgelegde documenten, met name zijn taskara, zijn diploma's, zijn resultaten van de middelbare school en het certificaat van de training, voorgaande appreciatie niet vermogen te wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op goede gronden en op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de arrestatie van twaalf talibanleden vaag, weinig doorleefd en niet overtuigend zijn:

“Vooreerst zijn uw verklaringen met betrekking tot de arrestatie van twaalf talibanleden vaag en weinig doorleefd. Gevraagd naar wat u weet over deze arrestatie, zegt u dat ze 's nachts werden gearresteerd, dat de mensen dit de volgende morgen wisten en erover spraken, waardoor u er ook van wist (zie gehoorverslag CGVS, dd. 19/12/2016, p. 11). Gevraagd naar hoe ze werden gearresteerd zegt u dat u het niet exact weet, maar dat u denkt dat de taliban iets planden of iets aan het ontwerpen waren omdat in uw regio elke dag andere incidenten gebeuren (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 10). Later verklaart u dat niemand wist hoe die operatie gebeurd was, omdat alles in het geheim gebeurde (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat zo'n grote operatie niet méér stof deed opwaaien, zegt u dat niemand door had dat zo'n operatie gebeurd was en dat de families later verwittigd werden, misschien door de familie van de talibs die gearresteerd waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat u niet wist hoe de dorpelingen van de arrestatie wisten, zegt u dat de gearresteerden naar het provinciecentrum werden gebracht. De dorpelingen die voor de overheid werken, wisten van dit nieuws (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat u daarvoor had verklaard dat de dorpelingen het misschien wisten door de familie van de gearresteerde talibs, zegt u dat de familie ongerust werd door de afwezigheid van hun familieleden en dat het nieuws zich zo verspreidde (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Gevraagd of deze arrestatie in de media kwam, zegt u dat u er zelf niet over gehoord hebt, maar dat mensen zeiden van wel (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Gevraagd waarom u er zelf niet naar gezocht heeft, zegt u dat u niet geïnteresseerd was in het leger en dat u het niet interesseerde om die dingen op te zoeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Aangezien dit incident de directe aanleiding was van de beschuldiging door de taliban aan uw adres, en in die zin deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, wordt u nogmaals gevraagd waarom u er niet naar gezocht heeft, waarop u repliceert dat u teleurgesteld was en er geen leven kon opbouwen (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). U wordt dan gevraagd waarom u niet meer moeite hebt gedaan om uit te zoeken wat er precies gebeurd is bij die arrestatie, waarbij u antwoordt dat uw klacht toch niet geholpen zou hebben, of u nu juist of fout was (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 12). Het feit dat u zo weinig weet over de directe oorzaak van uw beschuldiging door de taliban, waardoor u het land hebt verlaten, en uw gebrek aan interesse om hierover meer te weten te komen, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven zijn uw verklaringen over wat de mensen vertelden over deze arrestatie niet overtuigend. Zo zegt u, wanneer gevraagd naar de reactie van de dorpelingen n.a.v. deze arrestatie, dat sommige

mensen blij waren dat die mensen gearresteerd waren en sommige niet (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 15-16). Gevraagd of mensen nóg iets vertelden over de arrestatie, naast het feit of ze al dan niet tevreden waren, zegt u dat u die dingen hoorde en dat, toen het voorbij was, de mensen er niet meer over praten (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 16). Wanneer u gevraagd wordt waarom de mensen er niet meer over praten, zegt u dat dit geen grote gebeurtenissen zijn in uw regio en dat het normaal is (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 16). Gezien u zelf verklaart dat de arrestatie een grote verdienste was en het de enige groepsarrestatie in uw dorp waarvan u weet, is het niet aannemelijk dat deze arrestatie niet méér stof deed opwaaien. U verklaart dit doordat uw dorpingen en uzelf in een land in conflict leefden (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017 p. 16), wat geen afdoende verklaring is gezien de omvang van de arrestatie én dat er bij deze arrestatie mededorpingen werden gearresteerd. Dit element doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Het herhalen en het bevestigen van één versie van zijn verklaringen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift tracht te doen, meer in het bijzonder betreffende de kennisname van de arrestatie van de twaalf talibanleden, brengt geen soelaas. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Voorts geeft verzoeker met zijn argumentatie dat het zeer plausibel is dat de taliban niet vooraf hun actie hebben aangekondigd daar het geheim karakter van deze operaties door de taliban juist kenmerkend is voor hun werkwijze, een eigen interpretatie van de feiten om zijn relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengt hij geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn vage en weinig doorleefde verklaringen te verklaren. Verzoeker slaat met zijn betoog zelfs volledig de bal mis daar niet de werkwijze van de taliban in vraag gesteld wordt, doch wel zijn verklaringen aangaande de operatie van de politie waarbij de twaalf talibanleden werden gearresteerd. Daarbovenop komt dat verzoeker nagenoeg geen moeite gedaan heeft om uit te zoeken wat er precies gebeurd is bij die arrestatie. In de mate verzoeker voorhoudt dat er toen op het moment van de arrestatie geen enkele reden was om te vrezen dat dit incident ook onmiddellijke gevolgen voor hem zou hebben en hij daarom geen verdere actie ondernomen heeft om meer te weten te komen over dit incident, wijst de Raad er op dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij, van het moment dat hij via de dreigbrief op de hoogte werd gesteld van de beschuldiging door de taliban van spionage, pogingen onderneemt om zich te informeren over de directe oorzaak hiervan, temeer nu hij van dorpsgenoten gehoord had dat deze arrestatie in de media kwam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 maart 2017, p. 12). In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stipuleert, had hij dus niet noodzakelijk navraag bij andere personen moeten doen daar het eenvoudigweg raadplegen van de media reeds volstond om meer over de zaak te weten te komen. Verzoeker verklaarde voor het CGVS bovendien dat hij er niet naar gezocht heeft omdat hij niet geïnteresseerd was in het leger en dat het hem niet interesseerde om die dingen op te zoeken (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 maart 2017, p. 12). De argumentatie van verzoeker, die een voorzichtig persoon beweert te zijn, dat het zich verder bij andere personen informeren over de arrestatie voor hem zekere gevaarsrisico's inhoudt, kan dan ook niet langer worden volgehouden. De vastgestelde vaagheden betreffende deze arrestatie en verzoekers gebrek aan interesse om hier meer over te weten te komen, terwijl dit de directe oorzaak is van zijn beschuldiging door de taliban, blijven onverminderd overeind en verhinderen enig geloof te hechten aan deze voorgehouden gebeurtenissen.

Voorts zijn ook verzoekers verklaringen waarom de taliban uitgerekend hem onterecht beschuldigen in het kader van een arrestatie waarmee hij naar eigen zeggen niets te maken had, dermate vaag en inconsistent dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen verder ondermijnen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Voorts zijn uw ook verklaringen over uw beschuldiging door de taliban weinig overtuigend. Gevraagd waarom u precies wordt beschuldigd, zegt u dat misschien beschuldigd werd doordat u vrienden had die bij de overheid werkten of doordat u voor een privéorganisatie werkte en een andere persoon was (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 16). Volgens uw verklaringen was uw buur bij de lokale politie en zagen jullie elkaar vaak. Zo gingen jullie vaak samen naar de bazaar (zie gehoorverslag dd. 19/12/2016, p. 13). Gevraagd waarom u werd geïnterviewd, en niet uw buurman, zegt u dat de taliban altijd burgers viseert zoals maleks, burgers en winkeliers. Als politiemannen geïnterviewd worden, schieten ze hen neer. Hun doel is om geïnterviewde mensen te viseren (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). U verklaart verder dat militairen de mogelijkheid hebben om zichzelf te beschermen, in tegenstelling tot burgers (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban in Laghman vooral overheidsfunctionarissen en militaire doelwitten viseert (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Al bij kan u niet uitleggen waarom net u beschuldigd zou zijn door de Taliban. Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan."

Gevraagd waarom uw vriendschap met uw buurman een reden zou zijn voor de taliban om u te beschuldigen, zegt u dat het niet enkel om die reden was. U voegt toe dat u in uw dorp woonde en daar bent geboren, en dat u daar werkte (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Gezien hiermee de vraag niet wordt beantwoord, wordt u opnieuw gevraagd waarom uw vriendschap plots een reden was om te viseren, waarop u antwoordt dat de reden niet enkel uw vrienden was, het was ook uw werk, en de situatie was slechter geworden (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Later wordt u gevraagd naar het verband tussen de arrestatie en uzelf, waarop u antwoordt dat u met de bedrijfswagen naar u werk ging en dat ze misschien dachten dat u voor de overheid werkte. Op die manier zou u te maken hebben met de arrestatie (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 17). Gezien er op basis van de bedrijfswagen geen bewijs was dat u voor de overheid zou werken, wordt u gevraagd waarom de bedrijfswagen een probleem zou kunnen zijn voor de dorpelingen, waarop u repliceert dat sommigen niet het verschil weten tussen een privéauto of een auto van de overheid (zie gehoorverslag dd. 03/03/2017, p. 9). Uw verklaringen over waarom de taliban uitgerekend u onterecht beschuldigt in het kader van een arrestatie waarmee u naar eigen zeggen niets te maken had, zijn dermate vaag en inconsistent dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen op de helling zetten."

Verzoeker beperkt er zich toe deze motieven te betwisten en de vaagheid en de inconsistentie van zijn verklaringen te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Immers, louter stellen dat de taliban nooit volledig de exacte redenen van de beschuldigingen te kennen geeft aan de betrokkene, volstaat niet en verklaart noch weerlegt de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de taliban dacht dat hij voor de politie spioneerde omdat hij vrienden had die bij de politie werkten en hem soms kwamen bezoeken (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 19 december 2016, p. 12) om dan tijdens een later gehoor te stellen dat zijn vrienden niet de enige reden waren waarom de taliban hem viseerden, doch ook zijn werk en meer bepaald de omstandigheid dat hij een bedrijfswagen had waardoor zij dachten dat hij voor de overheid werkte (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 maart 2017, p. 17). Verzoekers verklaringen waarom de taliban hem viseren en niet zijn bevriende buurman die bij de politie werkte, met name dat de taliban altijd burgers en geletterde mensen viseren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 maart 2017, p. 17), is overigens strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de taliban in Laghman vooral overheidspersoneel en militaire doelwitten viseren. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De loutere stelling dat er zich dagelijks talrijke incidenten voordoen door de taliban wijzigt niets aan het voorgaande en volstaat hoegenaamd niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 21) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze bevindingen weerleggen of ontkrachten en lijkt er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar (adm. doss., stuk 22), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban. Verzoekers taskara, zijn diploma's, zijn resultaten van zijn middelbare school en het certificaat van de training hebben bovendien betrekking op zijn identiteit, scholing en verblijf in Laghman, gegevens die op zich niet betwist worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad

Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 22, map met ‘Landeninformatie’; rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE’s) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED’s). Het doelwit van deze IED’s zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Het betoog in het verzoekschrift met een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de stad Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Immers, het CGVS stelt vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent. U bent het Pashtu, Dari en Engels machtig (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 3). U hebt een universitair diploma en bijna een jaar anciënniteit als burgerlijk ingenieur in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 6). U nam het initiatief en was zelfredzaam genoeg om tot driemaal toe de illegale reis van Afghanistan naar Europa aan te vatten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 19-20) en zich te vestigen in een vreemde gemeenschap. U geeft daarenboven aan dat uw broer in Maleisië studeert (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 3), waaruit blijkt dat uw familie over een zeker kapitaal beschikt, temeer omdat ook u in de mogelijkheid werd gesteld om een universitair diploma te behalen, wat u zelf ook aanhaalt (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 5). U studeerde 4 jaar lang aan de universiteit van Jalalabad en verbleef er in een accommodatie bij de universiteitscampus (CGVS, p. 5). U bent meerdere keren in de stad Jalalabad geweest en hebt er kennissen (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 3). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omdat u gevisieerd wordt door de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17) en het voor u onmogelijk is om er te blijven. U haalt geen andere belemmeringen voor een hervestiging aan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/12/2016, p. 17), en zegt zelfs dat u in de stad Jalalabad zou kunnen wonen, als u geen problemen had met de Taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal betreffende deze hervestiging. Het hoeft geen betoog dat de loutere stelling dat *"(i)ndien verzoeker de veilige mogelijkheid had gehad om in Afghanistan te blijven dan had hij dit zonder problemen gedaan"*, geen dienstig betoog vormt om de gedane appreciatie van de commissaris-generaal te ontkrachten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien uit het voorgaande blijkt dat niet wordt aangetoond dat het dispositief van de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de overwegingen die deze beslissing onderbouwen.

2.3.11. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN